

CRÒNICA 2.005 - 2.006**TÍTOL PRIMER****COMENÇA L'ANY FESTER**

Pocs dies abans, en Alcoi esclatava amb tot el seu esplendor, una orgia de color i música, de festa i divertiment. Uns dies de descans son suficients per reprendre el camí amb la mirada fixada en les festes del proper any. Comencem els *montepios*, tornen les partides de cotos i tots es sentim orgullosos de tindre una filà viva durant els 365 dies de l'any.

El dia 28 de Maig estàvem convocats a la Junta Ordinària. Al voltant del les cinc de la vesprada dona començament amb la lectura de l'acta anterior i de la crònica, que compleix el seu quinzè aniversari. Acte seguit pren la paraula el primer tro per a realitzar diversos comentaris relatius a les passades festes, agraint als festers i al conserge pel seu excel·lent comportament i disculpant-se per les possibles errades comeses. El següent punt de l'ordre era l'exposició de contes, que foren aprovats sense cap problema, encara que l'assemblea si va comentar la possibilitat de que, en anys pròxims, aquesta

exposició es realitze de forma més simple. En l'apartat de renovació de Junta Directiva, dos eren les novetats. Xavier Barber i Vicent Vaño deixaven els seus càrrecs de Darrer Tro i Secretari, cobrint-se aquestes baixes amb les incorporacions de Toni Vila, Jordi Linares i Jose Pedraza. Per finalitzar, l'apartat de propostes de la Junta Directiva, recollia dos dels punts més importants. Per una banda s'aproven tant la pujada de la fulla com la derrama d'anys de càrrec. Per altra es comenta la problemàtica que se'ns presenta per a la total legalitat del nostre local i les diverses actuacions que, en el pitjor dels casos, deurien emprendre. Aquests comentaris i els realitzats en el torn de precís i preguntes ens situaven pràcticament a les set de la vesprada, emplaçant-nos Vicent a tots a la *dinà* que tindria lloc el dia següent, amb la novetat de la realització en el Mas de Pastor.

Diumenge de bon matí, tenia lloc la primera convocatòria de festers al Poliesportiu Francisco Laporta, on el sector més esportista de la filà es reunia per disputar la tradicional *patxanga*, a pesar de que més d'un acabaria al voltant del *biri-biri* i *l'herbero*.

A la fi del partit ens traslladarem al "Mas de Pastor", on Juan ja tenia preparat un copiós esmorzar per recuperar forces. Ja amb la panxa

plena començaven les competicions de cotos i petanca, gaudint d'una excel·lent temperatura durant tot el matí. L'únic però que se li podia posar era la impossibilitat de donar-se un remullada per apagar la intensa calor, així que es conformàrem amb remullar-se per dins. Aquesta estona passà volant i en poc temps estàvem altra vegada reunits al voltant de la taula degustant la picaeta i les paelles preparades pel conserge, acompanyats de marxes mores i pas-dobles.

La tertúlia posterior al dinar era aprofitada en buscar alguna alternativa per finalitzar la jornada i retardar una miqueta el tornar a casa, sent l'opció més triada l'últim partit de lliga de l'Alcoyano.

Passada la dinà i com es habitual a aquestes dates, en la filà començava a notar-se l'entrada de l'estiu i la gent s'acomiadava de la rutina dels divendres fins al proper setembre.

TÍTOL SEGON

MIG ANY

Després del llarg i calorós estiu, la filà reprenia la seva activitat per encetar el compte enrere. Sols falten sis mesos.

Ja dins del mes d'octubre, arranquem la successió de actes propis del Mig Any.

El dia 1 d'octubre era el dia fixat per la Junta Ordinària. Aquesta arrancava, com es habitual amb la lectura de l'acta anterior, debutant en aquesta tasca Raül Llopis. Acte seguit es passa a la designació dels glorieros, resultant Joaquin Sanjorge com a gloriero oficial i Fernando Molina com a gloriero del Preventori. En l'elecció del gloriero infantil, la sort es decanta del costat de Aaron Ortega. Una vegada elegits els glorieros, es passava a comentar tots els assumptes relacionats amb el Mig Any, entre ells la participació en el campionat de cotos, les indicacions sobre Fontilles i els canvis que es realitzaran al dinar de la Glorieta, on qualsevol podrà pujar pagant el preu del cobert i previ avís a la Junta.

En l'apartat de propostes de la Junta Directiva, se li rendeix un homenatge a Rafael

Selles, entregant-li la insígnia d'or de la filà. Qualsevol paraula que diguem d'aquesta persona es queda curta en comparació amb els més de 50 anys de militància com a soci de la filà i la gran quantitat d'informació recopilada amb tota cura. Sense cap dubte una persona que ja es, més que merescudament, part de la història dels Realistes.

Després d'aquest emotiu acte, el primer tro torna a agafar la paraula per explicar-nos la possibilitat de que la filà representés uns dels reis a la propera cavalcada dels Reis Mags. Alguns festers s'ofereixen voluntaris per a desenvolupar els papers de rei i patge, decidint-se també el procediment d'elecció, que serà mitjançant sorteig.

Per finalitzar es fan entrega dels trofeus als guanyadors en les competicions de la dinà i del campionat intern de cotos i Jordi Bravo, gloriario infantil 2005, fa entrega d'un quadre commemoratiu.

Així quedàvem tots convocats a les nou i mitja per gaudir del primer *ensaio* després de les vacances.

Un any més, el més d'octubre arribava ple d'actes lúdics i culturals, corresponents al Mig Any. Campionat de cotos, concerts, exposicions, sainets, avançaven les dos dates més importants: la visita a Fontilles i la nit de l'olla.

El dia 18 era la data marcada per la visita al Llatzeret. Encara de matinada, un autobús de la filà encetava el seu camí amb direcció a Fontilles. A pesar de que no era molta la gent que s'havia decidit per la visita, tots els presents es preparaven per gaudir d'un dia replet de música, camaraderia i bon humor.

Una vegada en Fontilles, l'esmorzar donava pas a tots els actes que es desenvolupen durant el matí; la diana, la missa i l'entrega d'obsequis als malalts. A migdia, l'activitat ens donava una treva per gaudir del dinar preparat pels nostres conserges, sempre acompanyats per la música i per una ambient fester únic al que contribuïen totes les filaes presents.

La llarga jornada dominical es tancava amb l'entrada, destacant com no l'exposició pública per última vegada de càrrecs i esquadres especials. En definitiva, un any més on un dia d'octubre a Fontilles es trasllada a un 22 d'abril en Alcoi.

Una setmana després, era el torn del cap de setmana gran del Mig Any. El dia 21 es realitzava la presentació de càrrecs, que arrancava per la vesprada amb la presentació al seu col·legi del Sant Jordiet, Marcos Llopis Torregrosa. Per la nit, i canviant l'emplaçament a la Llotja Sant

Jordi, era el moment dels capitans i alferes: Roberto Perez, capità cristià per la Muntanyesos; Miguel Seguí, alferes cristià per la filà Creuats; Antonio Aracil, capità moro per la filà Cordó i Vicente Cortés, alferes moro per la filà Ligeros, prenien de forma oficial possessió dels seus càrrecs.

Al dia següent, una agradable temperatura ens indicava que la llarga jornada de la Glorieta es podria desenvolupar sense cap inconvenient.

El nostre equip de l'olla, encapçalat pel cuiner en cap, Gil, arrancava ben prompte els seus preparatius, que no es pot deixar res a la improvisació i qualsevol ingredient es clau a l'hora d'aconseguir un premi.

La proposta realitza per la Junta tingué prou acceptació, i un bon nombre de festers es reuníem al voltant del nostre espai de la Glorieta, per donar bon conte del vermut i el dinar, amen de ser víctimes en primera persona de les habituals bromes de Alfredo (Mai li demaneu un cafè soles). Després de dinar, i mentre la preparació de l'olla entrava en el seus moments claus, la resta de realistes, acompanyats per les dolçaines de La Degollà, iniciàvem un particular *via crucis* pels *xiringuitos* de la resta de filaes, en busca d'unes gotes "d'aigua miraculosa" per calmar la set.

Al voltant de les nou la nit, es concentràvem als exteriors de la glorieta per començar

l'entraeta que ens duria, a ritme de pas-doble, al nostre local, per gaudir d'una bona *picaeta* i del plat d'olla corresponent, això si, sense abusar que els gasos després son traïdorencs.

Uns dies després del Mig Any, La Associació de Sant Jordi i la bolera, convocaven el segon trofeu de filaes de bolos. Després de la fluixa participació en la primera edició, el nostre equip afrontava el campionat amb una bona preparació i moltes esperances de realitzar un bon paper, però a pesar de realitzar dues bones partides, foren eliminats per un dels millors equips presents al trofeu. De totes formes em queda la sensació que se'ls dona millor les boles de cafè que les dels bolos.

L'onze de novembre estàvem convocats a una Junta Extraordinària, amb un únic punt a tractar, l'elecció del Rei Mag. La massiva assistència provocava les paraules del nostre primer tro, en espera de que aquesta afluència es repetirà en properes juntes. Acte seguit es passa al sorteig, que compta amb setze aspirants. La ma innocent es Bravo, qui realitzà el anterior Rei Mag, extraient el paper de Ignacio Catala. Moments després, apareix el paper de Jose Luis Botí, qui serà el patge reial . Per finalitzar la junta, pren la paraula el darrer tro, per explicar tot el

referent a la cavalcada, indicant a tot el qui vulga participar en aquesta, que ho comunicués a la Junta Directiva.

El dia 19 de novembre es celebrava el sopar de germanor festera. Una vegada més, Juan i Amàlia preparaven un excel·lent menú, a l'altura de l'espera't. La nit es completava amb bona música per amenitzar tan especial data.

Poc a poc ens acostàvem a les dates nadalenques, i aquest esperit també arribava a la nostra filà, reunint-se el dia 8 de desembre els membres de la Junta per la tradicional *plantà* del betlem.

Uns dies després tenia lloc la Missa i *ensaio* de fraternitat, conjuntament amb les filaes Gusmans i Barbarescs. Aquest any l'*ensaio* es celebrava en el local de la filà Gusmans, esperant tots que pujara el llisto respecte a l'any anterior en la fila Barbarescs. Sols dir que hi hagué una alta participació de festers de totes les filaes, encara que el sopar deixà un poc que desitjar, especialment mirant la quantia de la factura que ens passaren després.

El 21 de desembre es reuníem al nostre local per al Sopar del Pobre. Com ja es habitual un

xicotet *ensaio* donava pas a l'entrega de lots i al sorteig de cuixots, amb les habituals queixes dels no afortunats. Entre risses, preniem seient al voltant de les taules per menjar-se les viandes tradicional: sardines, bajoca, pericana i ou fregit. Els comentaris sobre una improvisada entraeta en cas de que ens toqué "la grossa" es fan presents. Per desgracia, un any més la sort no es va aliar amb nosaltres, encara que al menys ens van tornar els diners. Qui no es conforma es perquè no vol.

Ja en plenes dates nadalenques, l'activitat continuava dins la fila, amb els diferent dinars i sopars organitzats per Juan i Amàlia per als dies més assenyalats.

El nou any arrancava amb la il·lusió dipositada en la Cavalcada del Reis Mags, on ens encarregaríem del rei negre.

El dia 5 es convocava a tots els participants en la filà a la una del migdia, on el Patge, Jose Luis Boti, convidava a dinar a tot es seguici del rei.

Una vegada més es demostrava perquè la cavalcada de Alcoi no es sols la més antiga, sinó també la millor. I la filà Realistes, per suposat, responia a l'exigència de formar part d'aquest meravellós acte, que ompli de il·lusió el nostre

poble. El nostre rei negre, Ignacio Catala, recorria els carrers de Alcoi agafant a la gran quantitat de xiquets que volien estar prop del rei. Unes sensacions que tardaran en oblidar tant ell, com la totalitat de participants a la cavalcada.

El camí a recórrer entre el fred hivern i el ja proper mes d'abril, comptava amb una sèrie de *ensaios* per calfar motors cara a festes, que es realitzaren els dies 21 de gener, 17 de febrer i 11 de març, confirmant-se la tendència de que hi ha una major assistència de gent als *ensaios* dels divendres.

El 24 de març érem convocats a una Junta Extraordinària per a la reforma dels articles dels estatuts que devien ser adaptats a la figura del individu fester femení. A pesar de la importància del tema a tractar, l'assistència fou mínima, aprovant-se totes les modificacions presentades per la Junta Directiva, així com la refundició a un sol text.

Es certament criticable que amb un tema d'aquesta pes, l'atenció dedicada resol-te mínima i després qualsevol tonteria ens ocupa molt més temps de debat.

TÍTOL TERCER LA FESTA

Quasi sense adonar-se, ens plantàvem en la recta final. Aquest any la Setmana Santa era en ple mes d'abril i totes les dates venien molt juntes.

Aquesta manca de dates ens obligava a realitzar la Junta de Rams a l'única que quedava lliure, el divendres 3 de març.

Al voltant de les 9 menys quart donava començament prenent la paraula el primer tro, que realitzava una sèrie d'indicacions respecte a les properes festes. Es feia una especial indicació amb el tema dels dinars, demanant la col·laboració de tots els festers i es comentava que aquest any l'olla es realitzaria al nostre local, obrint-se la possibilitat a tots festers d'assistir a dinar.

El següent punt tractar provocaria una intensa polèmica. Un grup de festers havia proposat a la Junta Directiva que davant l'alt dèficit deixat per les *entraetes* l'any anterior i tenint en compte la desafortunada data i hora de l'entraeta d'aquest any, es plantejara a l'assemblea la possibilitat de canviar-la per un *ensaio*. Després d'una primera votació on l'assemblea de forma majoritària vota per l'opció del *ensaio*, les

diverses protestes i comentaris fora de to, obligaren al primer tro a retirar la proposta.

Després de la polèmica es passava a la lectura de la roda, designant-se l'esquadra i escollint com a cabos a Toni Aracil, encarregat de l'arrancà, Jordi Perez, Beto, Francisco Romeu i Enrique Pascual. Acte seguit era el torn de la diana, que aquest any va costar menys de completar, principalment perquè un grup de gent jove es presentava voluntària per realitzar el segon tram. Ignacio Catala, Fernando Molina i Santi Pons serien els cabos dels corresponents trams.

El següent punt era l'elecció del nostre representant en la glòria especial del 750 aniversari de la ciutat, sortint elegit Toni Aracil que ens representarà vestint el disseny de la filà Somatenes.

Amb aquesta elecció es donava punt i final a la junta i s'iniciava *l'ensaió*.

Al dia següent, ens plantàvem al primer dia del mes d'abril, dia del descobriment del cartell anunciador de les Festes 2006. Com aperitiu, al voltant de les vuit, es realitzava la presentació de la revista a la Llotja Sant Jordi, amb portà obra de German Aracil . A la finalització un gran nombre de gent ja esperava impacient per veure que s'amagava darrere de la cortina. Aquest any, el

cartell era obra del pintor Carlos Sempere. Uns minuts després de les nou de la nit, el Sant Jordi, Marcos Llopis deixava al descobert l'obra del pintor alcoià. El cartell que ens mostrava la imatge d'un balcó amb els seus components aplaudint el pas dels festers, era rebut amb una forta ovació. Segons l'autor es tracta d'una representació de tot el poble d'Alcoi. Finalment, un castell de focs realitzava la cloenda del acte. La coincidència amb el dissabte, provocà que molts realistes es reuniren per sopar al nostre local una vegada finalitzat el descobriment del cartell.

Es plantàvem a dues setmanes abans de festes amb una successió frenètica d'actes, que quasi no ens deixava dies de descans.

Els dies 13 i 14 tenia lloc el Trofeu de Filaes, on la fila estava representada a les modalitats de futbet sènior, futbet aleví, futbet veterà, bàsket i petanca. A la categoria reina, el futbet sènior, el sospitós empat entre muntanyesos i judios ens deixava fora dels octaus de final després d'estar virtualment classificats. De totes formes tot l'equip s'ho va prendre amb molt d'humor, i fins i tot acudiren als partits amb un galàctic autobús digne d'aparèixer a qualsevol capítol de "Los Picapiedra".

Destacar també l'actuació del futbet aleví, del bàsket, i principalment de l'equip de futbet

veterà, que va estar molt prop de tocar la glòria, però tingué que conformar-se amb el subcampionat.

El diumenge 16, sols una setmana abans de festes, es celebrava la Glòria Major. A les vuit i mitja estàvem convocats per esmorzar i acompanyar als glorieros. Mentre acabàvem d'assaborir les quantioses viandes servides, els nostres glorieros Joaquin Sanjorge i Fernando Molina entraven al despatx per vestir-se de realista, rebent a la sortida una forta ovació de tots els present, amen de complir-se amb la tradició de entregar-li un puro als glorieros.

Després de presenciar un improvisat espectacle pirotècnic basat en paperets de colors, acompanyàvem als glorieros fins a les proximitats de la Plaça d'Espanya, on aquests separaven els seus camins. Per un costat, Fernandet i els seus acompanyants agafaven l'autobús que els portaria, primer a la residència d'ancians i després al Preventori, demostrant que tot el temps que havia estat assajant s'havia aprofitant al màxim, complint a la perfecció amb el paper de cabo, tradició que recau en la nostra filà.

Simultàniament, les primeres notes de l'himne de festes eren senyal de que tot era a punt. Juan Lluís Guitart i Juan Abad Lillo, sergents moro i cristià, respectivament, marcaven un pas, que aquest any recorria un itinerari diferent, amb

motiu de les obres al casc antic, que impedièn baixar fins al Casal. Per tant, la desfilada de la Glòria, baixava per Santo Tomas per buscar l'Església de Sant Jordi i després el carrer Sant Jaume, continuant amb el recorregut habitual.

Al finalitzar la mascletà, es concentràvem davant de Mercadona per acompanyar als glorieros fins a la filà. Un complet menú ens permetia recuperar forces, perquè la jornada encara era llarga. L'anècdota del dinar la van protagonitzar els components de l'equip de futbol veterà, que oferiren el trofeu de subcampions i van aprofitar per degustar un parell de botelles de cava dins la copa.

Per la nit, l'entraeta del berenar donava punt de partida als poquets dies d'entraetes dels que comptàvem aquest any.

Al dia següent era el torn dels més menuts, amb la celebració de l'entranyable Glòria Infantil. Les deu i quart era l'hora marcada per l'esmorzar. Al voltant de les onze i mitja, el nostre glorieret, Aaron Ortega acompanyat per la banda i els membres de la filà iniciava el seu camí fins al Partidor, lloc d'arrancada de la Glòria, amb la vista atenta a un cel que preparava pluja abundant.

Els dos sergents infantils, Yago Romeu i Valentin Dominguez, encapçalaven el pas dels

bàndols moro i cristià baix una intensa pluja, que amenaçava amb suspendre l'acte. Per sort el temps va donar una treva i durant la resta del recorregut va aparèixer el sol. A migdia, la filà també havia organitzat un dinar per a tot el qui volguera.

A les set i mitja teníem un altra cita important amb la Processó del Trasllat, que porta la imatge des de l'Església de Sant Jordi fins la de Santa Maria. Per desgràcia la pluja va deslluir aquest acte, al igual que les entraetes programades per a eixa nit.

El dimecres 19 teníem marcada l'entraeta que tanta polèmica havia portat en la passada Junta de Rams. Primer hi havia sopar en la filà i sobre les onze estava programat el nostre inici per País Valencià, desfilant a un bon pas fins a la Plaça d'Espanya. Dir que, encara que la participació va ser bona, segurament no érem suficient gent per cobrir el cost total de l'entraeta, i un any més aquesta arrastrarà un sensible dèficit.

21 d'abril: Dia dels Músics

Després de passar-se tota la setmana pendents de tots el butlletins del temps, pareixia que al menys el dia dels músics contaríem amb bon oratge. Com ja s'anuncià en la Junta de Rams, la preparació de l'olla i el dinar es van realitzar al nostre local, contant amb l'assistència d'un gran nombre de festers, quedant confirmada que aquesta proposta va ser una gran idea. Juan i Amàlia ens van preparar un abundant vermut i dos paelles, quedant més que saciats. A aquest ritme es fàcil que més d'un acabe les festes sense poder cordar-se la faixa. Fins i tot poguérem gaudir d'una espectacular aparició d'Alfredo, emulant a la millor de les folklòriques.

Al voltant de les set i mitja arrancava la Festa del Pas-doble, amb la presència de 22 bandes. La desfilada contava amb la novetat d'iniciar-se a l'avinguda País Valencià, sent un dels anys amb major presència de públic al llarg de tot el recorregut.

Una vegada tots el músics situats a una Plaça d'Espanya repleta de gent, el baríton Mario Ferrer prenia la batuta i començava la interpretació de l'himne de festes, el punt de partida a les Festes de Moros i Cristians 2006.

A la fi de l'himne, ens dirigírem cap al Parterre, per esperar el nostre torn de

començament de l'entraeta. A ritme de pas-doble i amb molt d'humor, finalitzàrem ràpidament el recorregut, amb ganes ja de provar l'olla que amb tanta cura havien elaborat el nostre equip de cuiners. De totes formes, i a pesar de que no estava mal de sabor, ¿Es precís agregar-li després tanta aigua?.

Al tocar la mitjanit la gran majoria optàrem per retirar-se al llit, que ens esperaven tres intensos dies d'emocions i activitat.

22 d'abril: Dia de les Entrades

Es curiós com aquest es l'únic dia de l'any, al qual no ens importa pegar-nos la gran matinada. A les set menys quart estaven citats els dianers per passar revista, encara que alguns d'ells no acudiren. Una *pasteta* i un *biri-biri* i ja estàvem a punt per enfilars direcció a la Plaça per presenciar la nostra arrancada del primer tram de la Diana.

A les vuit menys quart, i després de presenciar la curiosa imatge d'un parell de realistes membres de l'Associació vestits de cristià, la nostra filà iniciava el seu pas dirigit impecablement per Ignacio Català, fins arribar a la confluència dels carrers Sant Jordi i Santa Llúcia.

Prop de les vuit i quart ja estaven llestos els components del segon tram de la diana, que aquest any havia estat sol·licitat pels festers més joves de la filà. Com a cabo, Fernandet, que després de la seva gran actuació en la Glòria, pareix que li ha agafat el gustet, demostrant a tots els seus detractors que ell es tan apte com el que més per fer el cabo. Amb un ritme constant, inclús batent records, arribàvem al Partidor amb prou anticipació sobre la sortida del tercer tram, el qual ja acumulava un important retràs.

Era el torn de Santi Pons, qui dirigí les nostres evolucions fins la Plaça d'Espanya.

D'ací a esmorzar a la filà i a presenciar l'entrada cristiana.

Una vegada més, el crit de "per Alcoi i per Sant Jordi" posava el pel de punta a tots els festers i anunciava el començament de la desfilada cristiana. Al capdavant, la filà Muntanyesos, ostentant el càrrec de la capitania. El seguici que acompanyava al capità era una fidel recreació de les costums i tradicions dels pobles de la muntanya, homenatjant a la ciutat d'Alcoi i el seu 750 aniversari.

Roberto Perez realitzà el recorregut sobre una carrossa amb forma d'ariet, lluint un disseny amb abundància de metall. Dins del boato, destacaven la importància de la música, els gossos que tiraven dels cavallers i el ballet del minotaure. Tancava el pas dels muntanyesos, el disseny guerrer de l'esquadra especial.

Després del pas del capità, l'atenció es centrava en les dues següents esquadres especials. Els gusmans amb l'esquadra del centenari i els maseros amb l'esquadra del mig, sorprenent aquests últims amb un disseny que recreava l'oficial de la filà, reforçat amb metall i elements coloristes.

La desfilada cristiana es tancava amb les hosts de l'alferes, ostentades per la filà

creuats. Deixant arrere tota la polèmica generada abans de festes, Miguel Seguí i el seu seguici desenvolupaven una espectacular cloenda de l'entrada cristiana amb constants referències a la creu i a la simbologia de la filà, quedant com a punt i final, l'esquadra especial amb una bonica combinació de blaus i metall.

Mentre finalitzava l'entrada cristiana, nosaltres acudíem escalonadament a dinar, on es comentava principalment el desenvolupament de l'entrada i la cada vegada major acumulació de núvols al cel, sent la principal anècdota l'aparició del nostre primer tro vestit de creuat, qual cavaller de la taula redona.

Els pitjors auguris es feien presents al voltant de les quatre i mitja amb l'aparició de la pluja. Els rumors apareixien i començava a sobrevolar la possibilitat de la suspensió de l'entrada mora. L'Associació convocava a càrrecs i primer trons a una reunió d'urgència on es decidia que l'entrada s'aplaçava mitja hora.

Amb mitja hora de retràs, l'expectació al Partidor era màxima a pesar de la pluja. La imatge del capità moro, Antonio Aracil Paya, emocionat per la resposta de la gent, després de declarar públicament que el poble d'Alcoi volia veure al

seu capità, representava vivament l'esperit de les nostres festes. Paulatinament, el seguici de la fila Cordó arropava al seu capità, omplint els carrers de la fastuositat i el color de les hosts de la mitja lluna. El boato, obra dels germans Sempere ens transportava a l'època d'esplendor del poble àrab, destacant la espectacular carrossa del capità, pujat en la figura d'un elefant articulat. Acte seguit, l'esquadra especial es convertia també en protagonista, presentant un disseny clàssic amb metalls daurats.

Al temps que l'entrada seguia les seves evolucions, nosaltres es posàvem a punt al local de Carretera el Molinar. S'havia decidit que sols es trauria al carrer el banderí, les parelles i l'esquadra, però així i tot, foren molts els festers que volgueren sortir a l'entrada.

Després d'algun esglai provocat per algun esquadrer que arribà tard o mal equipat, estàvem ja llestos en espera del nostre torn, aliens al lamentable espectacle que protagonitza l'esquadra especial de la fila Llana, on sols acabaren set esquadres l'entrada. Sense dubte uns moments vergonyosos que es convertiren en el principal comentari de la resta dels dies.

Encara amb una constant pluja present, el nostre banderí, Jordi Espí, anunciava la presència dels realistes. Els cabos Tonia Aracil, Enrique Pascual, Jordi Perez, Francisco Romeu i Jose

Ripoll, rebien tot el calor d'un públic que agraiïa l'esforç de festers i músics. Important el paper d'aquests últims, que en cap moment posaren cap problema en baixar l'entrada. Lentament, en part culpa del retràs provocat per l'esquadra especial de la Llana avançàvem fins al final del recorregut, adonant-se que aquests moments son els que fan tan gran la nostra festa, perquè el poble d'Alcoi es volca totalment davant de qualsevol imprevist.

Ja entrada la nit, la fila Ligeros i el seu alferes, Vicente Cortes posaven punt i final a la desfilada del bàndol de la mitja lluna, que segur serà recordada durant molts anys.

A les 10 de la nit estava programat el sopar a la filà, amenitzat amb disco-mòvil, però el temps ja ens havia aiguat el dia i això es va reflectir a l'ambient del carrer, molt inferior a l'habitual.

23 d'abril: Dia de Sant Jordi

Després de que la pluja fora constant el dia anterior, el dia del patró contava amb unes previsions més favorables.

A les nou i mitja donava començament la segon diana, un any més amb una notable assistència de xiquets i majors. A la fi, cap a la filà on ens esperava un copiós esmorzar.

Paral·lelament, Marcos Llopis, xiquet Sant Jordiet, agafava el protagonisme, mostrant-se al poble d'Alcoi a la cada vegada més multitudinària Processó de la Relíquia, destacant el seu pas pel carrer Sant Llorenç i la catifa de clavells blancs i rojos repartits per la Benimerins.

Una vegada transportada la relíquia a l'Església de Santa Maria donava començament la Missa Major, que aquest any contava amb la novetat de ser retransmesa en directe per canal 9

Al voltant de la una menys quart, nosaltres arrancàvem el nostre passacarrer, obsequiant als presents amb els més variats articles.

Son els moments de divertir-se, de gaudir de l'ambient de la Plaça de Dins, plena de gom a gom de festers, músics i curiosos.

Una vegada tots reunits es dirigírem cap a la filà on esperava un cuidat menú. Cada any es major el nombre d'assistents a aquest dinar, donant-li

encara més mèrit a la tasca dels nostres conserges.

Quan encara la majoria de la filà estava degustant els postres, els participants de la diana del cavallet deixaven la filà per anar a preparar-se. Aquest acte s'ha convertit en el pas dels anys en un dels més emotius per a la família realista, pioners d'un acte que ompli el carrer de gent la vesprada del dia de Sant Jordi. El carisma dels cavallets de cartró, la simpatia del pas-doble i, sobretot, el bon fer dels participants en aquesta diana ha calat molt fons en el poble d'Alcoi.

Una estona més tard tocava el moment d'oferir la nostra cara més seria i respectuosa en la Processó General. Aquest any teníem la novetat de que s'arrancava des de la Placeta del Fossar, amb motiu de les obres. Al voltant de les nou finalitzava la nostra participació a l'acte central del dia del Patró, tancat per l'emotiva imatge de Sant Jordi avançant entre les bengales i amb el castell de focs de fons.

A les deu i quart començava el sopar a la filà, excepte per a dos grups de realistes que aquest any estrenaven participació en la retreta. Dos foren les carrosses que traguérem a aquest acte, que aquest any va contar amb la major participació de la seva història, destacant una d'estes equipada amb equip de so, llums i màquina

de fum, baixant a ritme de Beyonce, Boney M i Madonna convertint-se en una de les sensacions. La gent, totalment enfervorida va omplir tot recorregut, creant un ambient que els meus ulls mai havien presenciats. Sense dubte un colofó perfecte per a una nit que s'allargà fins a molt altes hores de la matinada.

24 d'abril: Dia dels Trons

Rebentat. Es la primera paraula que em ve al cap quan em desperte i segur que no vaig ser l'únic que va tindre aquesta sensació.

De bon matí havien començat els actes d'aquest tercer dia amb el contraban i les guerrilles. Nosaltres estàvem convocats a les deu en la filà per esmorzar, mostrant en la cara el reflex dels excessos i la nocturnitat. Una vegada esmorzats, s'equipàvem en la filà vella i es dirigíem a la Plaça dels Salesians. Sobre migdia carregàvem els primers grams de pólvora als trabucs e iniciàvem el disparo. El recorregut es va realitzar sense cap problema, excepte per a algun fester que, amb problemes amb el trabuc, no va aconseguir disparar mai quan tocava.

Una vegada s'havíem tret la pólvora de damunt, agafàrem lloc en la filà per recuperar forces, que a eixes altures ja anaven molt justes. Durant el dinar rebérem la visita de Roberto Perez, capità pels nostres veïns Muntanyesos, sent rebut amb una calorosa ovació.

Passades les cinc es tornàvem a concentrar, aquesta vegada darrere del Castell en espera del nostre torn per iniciar el disparo de la vesprada, finalitzant al voltant de les set.

S'apuraven les ultimes hores de festa de la millor forma possible, en espera de l'aparició del

Sant Jordiet als merlets del castell, punt i final de la Trilogia.

Al dia següent era laborable i el cansament feia que molts es retiraren prompte a casa. De totes formes, per als més resistents hi havia sopar en la filà i soparets al carrer.

I fins ací la crònica d'aquest intens any. Sols en queda agrair als companys de la Junta Directiva per fer d'aquesta feina tot un plaer durant aquest quatre anys i a tots els components d'aquesta meravellosa filà, la millor d'Alcoi.

Visca Sant Jordi i visca la Filà Realistes!!

Jordi Ivorra Soler
Filà Realistes
Crònica any fester 2005-2006